

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 531/2022-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miloša Maďara a sudcov Jany Baricovej a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Miroslav Katunský, JUDr. Milan Kuzma a spol., Floriánska 16, Košice, v mene ktorej koná advokát JUDr. Miroslav Katunský, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 3 Cob 62/2018 z 31. októbra 2019 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Obdo 64/2020 z 22. apríla 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 29. júna 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 Cob 62/2018 z 31. októbra 2019 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 5 Obdo 64/2020 z 22. apríla 2021 (ďalej aj „napadnuté uznesenie najvyššieho súdu“). Navrhuje napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že v konaní vo veci samej vystupoval sťažovateľ v procesnom postavení žalobcu proti žalovanej obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná“), vo veci podanej žaloby o zaplatenie sumy 18 000 eur s príslušenstvom z titulu nároku na vydanie

bezdôvodného obohatenia. Ako prvoinštančný súd vo veci rozhodol Okresný súd Košice II (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom č. k. 34 Cb 68/2013-157 z 9. februára 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), ktorým žalobu sťažovateľa zamietol a uložil mu nahradiť trovy konania žalovanej v plnom rozsahu. Dôvodom zamietnutia žaloby ako nedôvodnej bol záver okresného súdu, že plnenie (v sume 18 000 eur, pozn.), ktoré sťažovateľ vykonal v prospech žalovanej, nepovažoval za bezdôvodné obohatenie. Rozhodnutie odôvodnil tým, že medzi sporovými stranami došlo ústnou formou k uzavretiu tzv. nepomenovanej zmluvy podľa § 51 Občianskeho zákonníka, ktorej predmetom bola ich dohoda, že spoločne otvoria a budú prevádzkovať reštauráciu a následne založia obchodnú spoločnosť, ktorej bude táto reštaurácia patriť, pričom každá zo sporových strán v nej (obchodnej spoločnosti, pozn.) mala mať 50 % podiel. Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že potvrdil rozsudok okresného súdu a žalovanej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

3. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“). Odôvodňoval ho tým, že sťažovateľ je fyzická osoba, ktorá nedisponuje a nikdy nedisponovala živnostenským oprávnením a žalovaná je obchodná spoločnosť, ktorá má v predmete činností okrem iného aj výrobu a predaj hotových jedál a polotovarov – pohostinská činnosť. Poukázal na to, že prvoinštančný súd a odvolací súd vec nesprávne právne posúdili z dôvodu, že účastníkmi zmluvy, ktorej predmetom má byť spoločná podnikateľská činnosť, môže byť len podnikateľ. Najvyšší súd napadnutým uznesením dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP a žalovanej priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

4. Krajský súd napadnutým rozsudkom, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, svoje závery argumentačne založil na tom, že súd prvej inštancie správne a v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, ktorý podriadil pod relevantné ustanovenia hmotného práva, ktoré aj správne interpretoval. Poukázal na to, že v prejednávanej veci bolo dôkazné bremeno na preukázanie uplatneného nároku na sťažovateľovi, ktorý ho však neuniesol. Naopak, žalovaná uniesla dôkazné bremeno na preukázanie jej obrany, že jej nevznikla povinnosť plniť podľa sťažovateľom uplatneného nároku, ako aj z dôvodov jeho uplatnenia. Z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že sporové strany peňažné prostriedky (každá vo výške 18 000 eur, pozn.) určili a aj použili podľa ich dohody na zabezpečenie otvorenia a začatie prevádzkovania reštaurácie. Za nedôvodné považoval tvrdenie sťažovateľa o neplatnosti uzavretej zmluvy o združení sporovými stranami, prípadne zmluvy o tichom spoločenstve, pretože z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že uzavreli nepomenovanú zmluvu. Poukázal na § 51 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého subjekty občianskoprávných vzťahov môžu uzavrieť akúkoľvek zmluvu, teda aj takú, ktorá nie je osobitne upravená a ktorá najviac vyhovuje ich požiadavkám na úpravu vzájomných vzťahov. Stotožnil sa so záverom súdu prvej inštancie, že obsah a účel dohody sporových strán bol dostatočne zrejмый a práve na tento účel boli finančné prostriedky aj použité. Uviedol, že prvoinštančný súd správne uzavrel, že plnenie sťažovateľa bolo poskytnuté na účel rozbehnutia činnosti reštaurácie presne podľa dohody sporových strán, zároveň aj krajský súd považoval uzavretie takejto dohody za súladné s § 51 Občianskeho zákonníka. Tiež uviedol, že tvrdenie sťažovateľa, že peňažné prostriedky, ktorých vydania sa žalobou domáhal, použila žalovaná na chod svojej spoločnosti, plnenie svojich záväzkov a na nákup majetku, nebolo preukázané,

na preukázanie pravdivosti týchto tvrdení sťažovateľ nepredložil ani nenavrhol vykonať žiadne dokazovanie. Na záver dodal, že sťažovateľ nebol zamestnancom žalovanej ani podnikateľom a ak napriek tomu na spoločnú aktivitu so žalovanou poskytol peňažné prostriedky a podieľal sa na dohodnutých činnostiach, nepochybne tým prejavil svoju slobodnú vôľu byť viazaný vzájomne dohodnutými podmienkami so žalovanou, čo počas konania relevantným spôsobom nespochybnil.

5. Najvyšší súd odmietnutie dovolania sťažovateľa [ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, pozn.] v podstatnom odôvodnil tým, že otázky položené dovolateľom nespĺňajú predpoklad prípustnosti z dôvodu, že tak, ako boli formulované, netvorili právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu. Poukázal na to, že formulácia otázok súvisela výlučne s vyhodnocovaním zisteného skutkového stavu a formulované otázky je možné považovať len za teoretické, resp. hypotetické. Ďalej uviedol, že dovolací súd už v súvislosti s možnosťou uzatvárať nepomenované zmluvy v kontexte úpravy obsiahnutej v Obchodnom zákonníku vyslovil názor, podľa ktorého z charakteru inominátneho kontraktu podľa kogentného ustanovenia § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka vyplýva, že ak zmluvné strany nenaplnia predpoklad na uzatvorenie tzv. typickej zmluvy, môže dôjsť k uzatvoreniu inominátnej zmluvy, pokiaľ budú splnené predpoklady zhody vôle, určitosti prejavu a jednoznačnej identifikácie predmetu zmluvy. Poukázal na to, že závery uvedené v napadnutom rozsudku krajského súdu z tejto línie nevybočujú. Doplnil, že v prejednávanej veci ide navyše o interpretáciu ustanovení Občianskeho zákonníka (§ 51 Občianskeho zákonníka, pozn.), ktorý je vo vzťahu k možnosti uzavrieť nepomenovanú zmluvu ešte výrazne voľnejší ako obchodnoprávna úprava, pričom jediným kritériom platnosti takejto zmluvy je, že nesmie odporovať obsahu alebo účelu zákona. Ďalej argumentoval, že súdy vo veci ustálili vznik nepomenovanej zmluvy, ktorá mala dostatočne zistený obsah, práva a povinnosti strán, teda neuzavreli, že ide o zmluvu o združení, ale platnú nepomenovanú zmluvu. Preto nemohlo na strane žalovanej dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže existoval platný právny dôvod plnenia. Uviedol, že hoci sťažovateľ všetky ním položené otázky konkretizoval, ide vo vzťahu k predmetnému sporu len o otázky teoretické, hypotetické, na ktorých kľúčovo nespočívalo rozhodnutie súdov nižších inštancií, a nepredstavujú tak nesprávne právne posúdenie veci z hľadiska dôvodov prípustnosti dovolania.

II.

Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu argumentuje, že najvyšší súd rozhodol v rozpore s platnou právnou úpravou a napadnuté uznesenie považuje za arbitrárne. Zároveň podľa jeho názoru najvyšší súd vec nesprávne posúdil, keď skutočnosť, že sťažovateľ mal na základe dohody sporových strán vykonávať podnikateľskú činnosť, nepovažoval za nedovolený účel v rozpore s osobitnými predpismi. Namieta aj záver, ku ktorému dospeli súdy, že medzi sťažovateľom a žalovanou došlo k uzavretiu inominátnej zmluvy, ktorej predmetom malo byť spoločné podnikanie. Podľa sťažovateľa je takéto dojednanie potrebné považovať za neplatné od počiatku, pretože sťažovateľ nie je podnikateľom, nie je oprávnený vykonávať podnikateľskú činnosť, a teda výsledkom takejto zmluvy by bol stav v rozpore so zákonom, pretože zákon umožňuje podnikáť len podnikateľom. Nie je podľa neho možné tvrdiť, že nebolo zistené, žeby dohoda smerovala k nedovolenému účelu. Má za to,

že najvyšší súd zasiahol do jeho práva na spravodlivé súdne konanie tým, že uviedol, že otázky položené sťažovateľom nespĺňajú predpoklady prípustnosti dovolania, ako to predpokladá § 421 ods. 1 CSP. Podľa názoru sťažovateľa hypotetické otázky, ktoré položil, smerovali práve k naplneniu hypotézy právnej normy a sú to výsostne právne otázky, nie skutkové. V tejto súvislosti uviedol, že hypotetická právna otázka znie, či môže uzavrieť zmluvu na účel spoločného podnikania podnikateľ s nepodnikateľom a či je takáto zmluva platná. Zároveň zásah do svojho práva vlastníť majetok vidí v tom, že suma 18 000 eur bola žalovanej vyplatená na základe neplatnej dohody, teda bez právneho titulu, pretože ako nepodnikateľ nemohol so žalovanou platne uzatvoriť dohodu, účelom ktorej malo byť spoločné podnikanie.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľa je porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces, základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku napadnutým rozsudkom krajského súdu:

8. Ak sťažovateľ napáda rozsudok krajského súdu ústavný súd nemohol ponechať bez povšimnutia nedostatok plnej moci udelenej sťažovateľom advokátovi na zastupovanie pred ústavným súdom. Ústavný súd v zhode so svojou judikatúrou považuje za potrebné zdôrazniť, že zmyslom inštitútu splnomocnenia je, že sa udeľuje inej osobe v rozsahu presne vymedzenom splnomocniteľom, pričom splnomocniteľ uvedeným úkonom dáva tretím osobám najavo, v akom rozsahu ho splnomocnená osoba zastupuje (III. ÚS 386/2018).

9. Ústavný súd po preskúmaní ústavnej sťažnosti a jej príloh zistil, že splnomocnenie sťažovateľa pre právneho zástupcu – advokáta bolo výslovne udelené na zastupovanie pred ústavným súdom „vo veci podania ústavnej sťažnosti proti uzneseniu Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obdo/64/2020 zo dňa 22.4.2021“. Z tohto splnomocnenia teda vyplýva, že bolo sťažovateľom výslovne udelené len na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu (nie aj vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu, pozn.).

10. Na základe uvedeného preto ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátom ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol s poukazom na § 56 ods. 2 písm. c) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

11. Ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že v zmysle jeho stabilnej judikatúry otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd. Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je otázkou zákonnosti a jej riešenie samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení označených práv sťažovateľa (m. m. II. ÚS 324/2010). To neplatí, ak by najvyšší súd posúdil otázku prípustnosti dovolania ústavne neudržateľne v neprospech sťažovateľa.

12. Zároveň je vhodné pripomenúť, že cieľom pravidiel týkajúcich sa prípustnosti dovolania je zaistiť riadny výkon spravodlivosti a zvlášť rešpektovať princíp právnej istoty, ktorá bola nastolená právoplatným rozhodnutím. Dotknuté osoby musia počítať s tým, že tieto pravidlá budú aplikované. Posúdenie splnenia zákonných predpokladov (podmienok) prípustnosti dovolania s negatívnym výsledkom nemôže viesť k záveru o porušení práv sťažovateľa v prípade, ak bolo toto posúdenie vykonané v súlade so zákonom. Ústavný súd už pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že skutočnosť, že sťažovatelia sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňujú, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru, a teda nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojím vlastným. Táto okolnosť nemôže byť dôvodom na vyslovenie porušenia namietaných práv sťažovateľov už aj z toho dôvodu, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (I. ÚS 104/2021).

13. Úlohou ústavného súdu bolo preto v danom prípade posúdiť, či najvyšší súd ako súd dovolací napadnutým uznesením nevybočil zo zákonného rámca, a teda či napadnutým uznesením nedošlo k porušeniu sťažovateľom namietaných práv, a to aj s poukazom na už uvedené východiská a možnosti ústavného prieskumu. Po preskúmaní napadnutého uznesenia a dôvodov na odmietnutie podaného dovolania sťažovateľa v ňom uvedených, s poukazom na v ústavnej sťažnosti uplatnené námietky sťažovateľa, ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd dôvody, pre ktoré odmietol dovolanie, primerane a jasne uviedol najmä v bodoch 22 až 36 napadnutého uznesenia.

14. Ústavný súd na tomto mieste nebude podrobnejšie rozoberať a bližšie rozvádzať jednotlivé závery napadnutého uznesenia, pretože jeho odôvodnenie je sťažovateľovi známe. Pre doplnenie však uvedie, že najvyšší súd sa s dovolaním sťažovateľa podľa názoru ústavného súdu vysporiadal ústavne komfortným spôsobom.

14.1. Pokiaľ ide o sťažovateľom uplatnený dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, je nutné podotknúť, že najvyšší súd v odôvodnení napadnutého uznesenia jasne uviedol, že sťažovateľom formulované otázky netvorili právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ich formulácia súvisela výlučne s vyhodnocovaním zisteného skutkového stavu. Poukázal na to, že základným predpokladom prípustnosti dovolania z tohto dôvodu je práve to, že dovolací súd v rozhodovacej činnosti dosiaľ neposudzoval právnu, a nie skutkovú otázku

nastolenú dovolateľom, a zároveň že táto právna otázka musí byť rozhodujúca, resp. kľúčová pre rozhodnutie vo veci samej, na ktorej riešení odvolací súd musel založiť svoje rozhodnutie. Zároveň konkretizoval predchádzajúce rozhodnutie najvyššieho súdu (v bode 25 napadnutého uznesenia, pozn.), z ktorého záverov vyplýva možnosť uzavretia inomínatnej zmluvy za predpokladu splnenia zhody vôle, určitosti prejavu a jednoznačnej identifikácie predmetu zmluvy, pričom poukázal na to, že v predmetnom prípade išlo o interpretáciu § 51 Občianskeho zákonníka, ktorý je vo vzťahu k možnosti uzavrieť nepomenovanú zmluvu ešte voľnejší ako obchodnoprávna úprava. Doplnil, že vzhľadom na zistený skutkový stav bolo uzavreté, že došlo k uzatvoreniu platnej nepomenovanej zmluvy, teda nemohlo na strane žalovanej dôjsť k bezdôvodnému obohateniu, keďže existoval platný právny dôvod plnenia. K argumentu sťažovateľa, že účastníkmi zmluvy uzatvorenej medzi ním a žalovanou môžu byť len podnikatelia a sťažovateľ ako nepodnikateľ nemôže byť platne jej účastníkom, najvyšší súd poukázal na to, že z vykonaného dokazovania bolo jednoznačne vyvedené, že ústnou formou bola uzatvorená inomínatna zmluva, ktorej predmet a obsah bol dostatočne vymedzený a pre rozhodnutie vo veci bola podstatná skutočnosť, či prijaté plnenie žalovanej od sťažovateľa je možné považovať za bezdôvodné obohatenie. Dodal, že subjekty občianskoprávných vzťahov môžu uzavrieť aj takú zmluvu, ktorá nie je osobitne upravená a najviac vyhovuje ich požiadavkám na úpravu ich vzájomných vzťahov, pričom plnenie sťažovateľa bolo poskytnuté presne podľa dohody sporových strán a podľa § 51 Občianskeho zákonníka. Poukázal na to, že uvedené hodnotenie súvisí výlučne so zisteným skutkovým stavom veci a jeho hodnotením konajúcimi súdmi. Na záver doplnil, že za relevantné vymedzenie dovolacej otázky nie je možné považovať argumenty, z ktorých je zrejma len nespokojnosť s vyvedením iných skutkových zistení a záverov, ako predpokladal dovolateľ.

15. Na základe uvedeného preto ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nevzhládol také nedostatky, ktoré by ho oprávňovali na vyslovenie záveru o porušení práva sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie. Závery najvyššieho súdu nie je možné označiť za zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu za ústavne neudržateľné. Iba v takomto extrémnom prípade by totiž ústavný súd mohol zasiahnuť do výsostnej právomoci najvyššieho súdu týkajúcej sa posudzovania prípustnosti podaného dovolania.

16. Ústavný súd zdôrazňuje, že mu nepatrí nahrádzať právne názory najvyššieho súdu, a pokiaľ jeho závery v otázke prípustnosti dovolania vzhľadom na skutkový stav nie sú zjavne svojvoľné alebo nelogické či z iného dôvodu ústavne neudržateľné, ústavný súd nemá dôvod do tejto výsostnej právomoci najvyššieho súdu v otázke ustálenia prípustnosti dovolania na základe prítomnosti zákonom predpokladaného dovolacieho dôvodu zasahovať (m. m. I. ÚS 139/2019).

17. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení,

resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (I. ÚS 358/2019).

18. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj jeho právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by reálne signalizovala možnosť po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie vysloviť porušenie označených práv.

19. Na základe uvedeného preto ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu základného práva vlastníť majetok a práva na ochranu majetku napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

20. Sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti zároveň namietal aj porušenie základného práva vlastníť majetok garantovaného čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. „Článkom 20 ods. 1 ústavy sa vlastníčkovi priznáva len ochrana majetku, ktorý nadobudol v súlade s platným právnym poriadkom.“ (PL. ÚS 33/95) „Tento článok ústavy nevyhlasuje za základné ľudské právo vlastníctvo samotné, ale právo byť vlastníkom, t. j. právo nadobúdať vlastníctvo. Vztahuje sa na štátnych občanov Slovenskej republiky, cudzincov, právnické osoby slovenské i zahraničné a aj štát. Výklad tohto ustanovenia však neznamená, že každý má právo vlastníť akýkoľvek majetok... Uvedené ustanovenie ústavy treba vykladať tak, že každý má právo vlastníť majetok, ktorý ústavou alebo zákonom Slovenskej republiky nie je z tohto vlastníctva vylúčený.“ (PL. ÚS 38/95).

21. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd dospel k záveru, že z napadnutého uznesenia nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 1 dodatkového protokolu, preto ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti ústavnú sťažnosť aj v tejto časti.

22. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v jej petite.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Bratislave (detašované pracovisko) 19. októbra 2022

Miloš Maďar
predseda senátu